

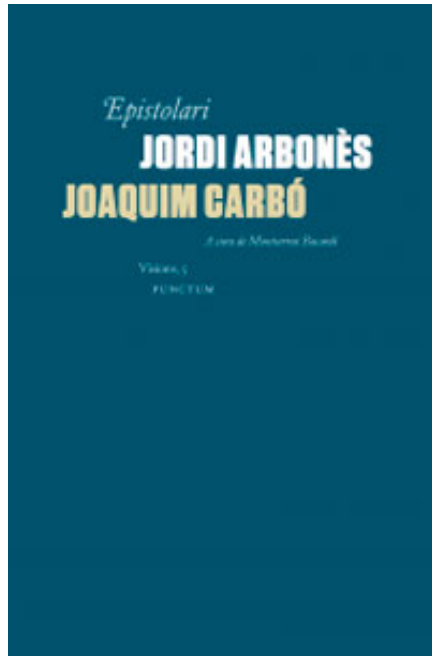
Epistolari Jordi Arbonès & Joaquim Carbó

Títol: Epistolari Jordi Arbonès & Joaquim Carbó

Edició: Montserrat Bacardí

I.S.B.N.: 978-84-941987-3-1

Editorial: Punctum

Dos amics, tots dos gent de molt bones paraules, van gaudir de l'amistat a través d'un llarg epistolari. Jordi Arbonès (1929-2001), traductor de Jane Eyre, de Charlotte Brönte, Oscar Wilde i Henry Miller, i Joaquim Carbó, un dels actius literaris de la revista infantil i juvenil *Cavall Fort*, van dibuixar tot un món de ramificacions de fets i de persones incrustats al cor de la vida cultural catalana.

Parlar d'Arbonès i de Carbó, primer de tot, és parlar de dos escriptors que van patir la dictadura franquista, un a l'exili argentí, a Buenos Aires, i l'altre a Barcelona.

L'editorial Punctum ha editat, dins la col·lecció "Visions", els epistolaris de Jordi Arbonès amb diverses personalitats de la literatura catalana: amb Manuel de Pedrolo (2011), Albert Manent (2011), Matthew Tree (2013) i enguany ha publicat la correspondència que va

mantenir amb Joaquim Carbó, entre els anys 1967 i 2001 (amb una interrupció de 10 anys, fruit d'un malentès).

Montserrat Bacardí, que forma part de la comissió de la *Càtedra Jordi Arbonès* de la Facultat de Traducció i d'Interpretació de la Universitat Autònoma de Barcelona, n'ha fet una acurada edició.

La primera carta, datada el maig de 1967, arran de l'atorgament del *Premi Joan Santamaria* a l'escriptor Ramon Folch i Camarasa, Carbó es comunica amb Arbonès per dir-li que la seva obra "Tant se val tot...o no?" ha quedat classificada en segon lloc, però podia haver estat la guanyadora.

Amb aquesta carta, decisiva per l'amistat dels dos escriptors, comença una llarga i profunda amistat, plena de detalls i referents literaris que acoloriren una realitat obstinadament grisa.

Són 197 cartes afectuoses, gairebé 900 planes de cròniques socials i polítiques de la seva època.

En aquest recull de textos, de notable riquesa anímica dels dos amics, allunyats físicament, hi trobem una àmplia gamma de sentiments compartits, com ara les seves feines mal retribuïdes, les angoixes provocades per la dictadura espanyola, i un munt de sentiments contradictoris provocats per les dificultats que comporta viure de l'escriptura. El més interessant de la seva correspondència és que, al llarg de més de sis-centes pàgines, fan autèntics retrats de molts autors que publiquen en llengua catalana. Ens fan memòria, també, d'alguns successos de l'època, de l'anomenada transició política, dels

pactes dels governs de l'època. Amb les seves cartes, Arbonès i Carbó reconstrueixen, des de les seves visions personals, el món literari, editorial i cultural del país.

Tot i que varen compartir els ideals polítics i lingüístics, en alguns moments els va caldre llimar les diferències perquè Arbonès era independentista i Carbó, socialista. Volem remarcar, però, que sempre van mantenir la llibertat de pensament, sense obviar la tendresa que es manifestaven quan comentaven la vida quotidiana, la de les malalties, celebracions i, per damunt de tot, les petites il·lusions. Per damunt de tot, sí, allò que més els unia era la necessitat de preservar la llengua, que en aquells moments es trobava en una situació molt fràgil a causa de la ferotge persecució lingüística del franquisme.

Aquest epistolari és, també, un dietari que posa en relleu la història dels darrers cinquanta anys del nostre país. Una història on hi apareixen personatges de la vida pública política (alguns no gaire exemplars) i social; val a dir que la corrupció ja anava prenent forma.

En contraposició, parlen de bons amics, d'excel·lents escriptors i magnífics poetes que han cartografiat amb bellesa el nostre territori emocional i lingüístic. La llista, afortunadament, és llarga.

Text: Carme Miró